

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב שלום אולתן בן הרב ישראל זצ"ל

אם אדם אוסר על חברו דרך אוויר

(פ"ה א') (1) אמר רב יהודה אמר שמואל: בור שבין שתי חצרות, מופלגת מכותל זה ארבעה ומכותל זה ארבעה,¹ זה מוציא זיז כל שהוא (מכותלו עד לבור) וממלא (דרך חלונו), וזה מוציא זיז כל שהוא וממלא.²

(ומדייק) טעמא דאפיק (זיז), הא לא אפיק, אמרינן אדם אוסר על חברו דרך אוויר. ורב יהודה דידיה אמר: אפילו קניא (קנה סוף, שאינו ניכר כל כך, מותר להוציא ולמלאות).³

(2) (ואמרינן) רב אמר אין אדם אוסר על חברו דרך אוויר (ובבור בין חצרות אין צריך תיקון).

(ומברר) מהיכא? (ומסיק) מדאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא אמר רב: שני בתים ושלוש חורבות ביניהם⁴ - זה משתמש בסמוך שלו (בחורבה הסמוכה לו דרך חלונות) על ידי זריקה, וזה משתמש בסמוך שלו על ידי זריקה (ואע"פ שחברו משתמש בה בחול על ידי זריקה דרך אוויר, אינו אוסר), והאמצעי אסור.⁵

(פ"ה ב') יתיב רב ברונא וקאמר להא שמעתא. אמר ליה רבי אלעזר: בר בי רב, אמר רב הכי? אמר ליה: אין. אחוי לי אושפיזיה. אחוי ליה. אתא לקמיה דרב, אמר ליה: אמר מר הכי? אמר ליה: אין. אמר ליה: והא מר הוא דאמר: לזה בשלשול ולזה בזריקה, שניהן אסורין!⁶

אמר ליה: מי סברת דקיימי כשורה (זו אצל זו, שתהא החיצונה מפסקת בין הבית ולאמצעי, דתיסק אדעתך אדם אוסר דרך אוויר סבירא לי, דתיקשי לך סמוכין נמי ליתסרו)? לא, דקיימי כחצובא (ושני הבתים סמוכים לאמצעי).⁷

שיטות הראשונים

רב אמר אין אדם אוסר על חברו דרך אוויר: פסקו הרמב"ם, הרשב"א והרא"ש כדעת רב, שהלכה כמותו באיסורים. ומדברי הרמב"ם מבואר שמופלגת שנקט שמואל, לאו דווקא. וגם בפחות נקרא התשמיש דרך החלון "דרך אוויר".

1. שאם היה הבור סמוך לכתלים, היה אסור לשניהם לדלות ממנו, שכן היה תשמישו בנחת לשניהם, והיתה רשות שניהם שולטת בו (כמו ששנינו, פ"ו א', בור שבין שתי חצרות, אין ממלאין הימנו בשבת, עד שיעשו מחיצה).

2. ובדין הוא דזיז נמי לא ליבעי, אלא משום היכר בעלמא שלא ישתמשו ברשות אחרת של שנים בלא עירוב, משום הכי מתקני הכא פורתא. רש"י (ואע"פ שיש לכאורה איסור דרך אוויר, ראה מהרש"ל בביאורו).

3. כתב הרשב"א: והא דאצטריך רב יהודה לאשמועינן, אע"ג דשמואל גופיה אמר זיז כל שהוא, משום דאיכא כל שהוא דלאו דוקא, אלא לאפוקי משיעורא רבה, וכאותה שאמרו בפרק חלון מאי כלשהו טפת, והכא נמי הוה אמינא דכל שהוא, טפת, ולאפוקי זיז ארבעה, קמ"ל דכל שהוא אפילו קניא. כן נראה לי.

4. מחיצותיהן פרוצות זו לזו ואין בהן דיורים, ויש חלונות בבתים פתוחים לחורבה. רש"י.

5. שהיא עשויה ביניהם (שכן עשויים כחצובה, כדלהלן) ושניהם משתמשים בה על ידי שלשול, ואוסרים זה על זה. והקשה רש"י, במה שונה החורבה האמצעית, מבור, שלדעת רב (לעיל, פ"ה א') שניהם מותרים להשתמש בו ללא תיקון; ותירץ, שחורבה משתמשין בה הרבה תשמישים, בין בסמוך בין ברחוק. אבל הכא ליכא תשמיש אלא מילוי, וההוא על ידי הפלגת אוויר ארבעה הוא.

6. אלמא אף על גב דשלשול נוח מזריקה, הואיל דאינו ממש לאחד מהן כפתח, לא שרינן ליה לחד מינייהו; והכא נמי, מאחר דאינו כפתח לא לזה ולא לזה, אף על גב דנחת לזה מזה ליתסרו. רש"י.

7. הלכך הסמוכין מותרין דאין אדם אוסר על חברו דרך אוויר, והאמצעי אסור דשניהן משתמשין בה בשלשול, ורשות שניהם היא. ואף על גב דשתיים הסמוכות פרוצות לאמצעי האוסר, לא אחמור רבנן במקום שאין לו תשמיש גמור שיהא אסור משום פרוץ. רש"י.

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב שלום אולתן בן הרב ישראל זצ"ל

וגם אז אינו אוסר לרב. ורש"י כתב שבדווקא נקט מופלגת ארבעה. אבל אם היה הבור סמוך לכתלים ולא מופלג, הוי תשמישו של כל אחד בנחת, והיו אוסרים זה על זה, כמו בור חציו בחצר זו וחציו בחצר זו⁸. והשו"ע⁹ סתם כרמב"ם. והרמ"א בשם יש אומרים כתב כרש"י.

שני בתים ושלוש חורבות ביניהן: פירש רש"י שאין לחורבות בעלים אלא בעלי בתים הללו. משמע דסבירא ליה דאם יש להם בעלים אוסרין אותן הבעלים על בעלי הבתים אע"פ שאין לבעלים דיורין בחורבה. וכתב הרא"ש, נראה דרש"י סובר דנהי דאין אוסרת את החצר ואת המבוי שהיא פתוחה להם (משום שאינה בית דירה), בתוכה מיהא אסור לטלטל¹⁰. וכן דעת רז"ה וראב"ד¹¹. אמנם לר"י אין נראה לעשות דירה בלא בעלים דירה לחצאין, לאסור טלטול לתוכה ולא לאסור על הבתים ועל החצר שהיא פתוחה להם. הלכך אין אוסרת כלום. דכל שאינו אוסר, אינו אסור¹².

מי סברת דקיימי כשורה: דעת רש"י, בעל המאור, וריטב"א, שבעשויות החורבות כשורה, כולן מותרות¹³. ודעת הרשב"א ורבינו ירוחם שאם היו כשורה, מאחר שכל אחד משתמש לפעמים בחורבה שכנגדו סמוך לבית חבירו בזריקה, כולן אסורות, משום שלזה בזריקה ולזה בשלשול שניהם אסורים. והשו"ע¹⁴ פסק כרש"י וסיעתו.

שולחן ערוך

(או"ח, הלכות שבת, סימן שעו)

ב. בַּאֲר שְׁבָאֲמָצַע הַשְּׁבִיל בֵּין שְׁנֵי כְּתָלֵי חֲצוֹת, אִף עַל פִּי שֶׁהֵיא מְפֻלְגַת מִכְּתָל זֶה ד' טְפָחִים וּמִכְּתָל זֶה ד' טְפָחִים, שְׁנֵיהֶם מִמְּלֵאִים מִמְּנָה וְאֵינָם צְרִיכִים זִיזִים עַל גִּבּוֹן, שְׂאִין אָדָם אוֹסֵר עַל חֲבֵרוֹ דֶּרֶךְ אֹיִר. הַגָּה: וְדוֹקָא קְשָׁאִין הַחֲצוֹת פְּתוּחוֹת לְשְׁבִיל רַק בְּחִלּוֹנוֹת (טור וְהַמְּגִיד פ"ג מ' עִירוּבִין). וְיֵשׁ אוֹמְרִים דָּאִם אֵינָן מְפֻלְגִים אַרְבָּעָה, אוֹסְרִים אֶפְלוּ בְּכֹהֵאִי גִּנְאָ (בֵּית יוֹסֵף בְּשֵׁם רִש"י).

ג. שְׁתֵּי חֲצוֹת וּבִינֵיהֶם ג' חֲרְבוֹת, כָּל אֶחָד מֵתָר בְּאוֹתָהּ שְׂאֲצָלוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ דֶּרֶךְ חִלּוֹנוֹת עַל יְדֵי זְרִיקָה, וְהֶאֱמָצְעִית מִתָּרָת לְשְׁנֵיהֶם. וְאִם הָיוּ שְׁלֹשָׁתָן סְמוּכוֹת לְבִתֵּים, שֶׁהֵיְתָה הֶאֱמָצְעִית כְּנֶגֶד הַשְּׁתֵּים כְּשֶׁלְּשָׁה רְאֲשֵׁי קִנְקוֹן, כָּל אֶחָד מֵתָר בְּחֲרָבָהּ שְׂאֲצָלוּ וְהִשְׁלִישִׁית הַקְּרוֹבָה לְשְׁתֵּי הַחֲצוֹת אֶסְנֶרָה לְשְׁתֵּיהֶן.

⁸ דעת רש"י שמה שמותר למלאות מהבור, הוא דוקא כשאין החצרות פתוחות לשביל, רק דרך חלונות. וכ"כ הרשב"א בשם רש"י (בח"י ובעה"ק, ולכאורה גם כן סובר כן). וראה מגיד משנה (הל' עירובין ג, כג), שכתב שממה שסתם הרמב"ם נראה שאע"פ שהחצרות פתוחות לשביל מותר למלא דרך חלונות. וראה שו"ע (או"ח שעוב, ג-ג) וביאור הגר"א.

⁹ או"ח שעוב, והר"ף לא כתב מזה כלום, וכן בכל הסוגיא. וכבר העיר כן בעל המאור. מקורות - רמב"ם (הל' עירובין ג, כג). רשב"א (ח"י פ"ה ב', ד"ה ולעניין פסק הלכה; עבוה"ק, בית נתיבות, ג, ט). רא"ש (ס' ג).

¹⁰ שאם לא כן תקשי, דהא קיימא לן כרבי יהודה (לעיל ע"ב ב') דאמר בית התבן אין אוסר! ולקמן בפירקין (פ"ו א') נמי פסקינן כרבי שמעון דאמר דירה בלא בעלים לא שמה דירה! רא"ש (ס' ג).

¹¹ הרז"ה כתב "ואין בהם דיורין, ואין להם בעלים". מבואר שסובר כרש"י. והראב"ד הובא ברשב"א.

¹² לשון הרשב"א. וכן פסק הטור (או"ח שעוב, ג) כהרא"ש ורשב"א, שאפילו יש להן בעלים גם כן מותר לפי שאינה בית דירה. וכתב ביה"ל (שעוב, ג, ד"ה וביניהם שלוש חורבות): לפלא על השו"ע שלא הביא דעתו בזה. ואפשר מדסתם ולא חילק משמע גם כן דבכל גווני שרי.

¹³ כל אחת מותרת בזו שאצלו (אבל בשל חבירו אינו יכול להשתמש בשבת על ידי זריקה באויר, מפני שחברו אוסר עליו שהיא שייכת לו יותר, שיש לו בה גם תשמיש נוח שלא על ידי אויר, כגון בשלשול למטה סמוך לחלונו. משנ"ב ס' שעוב, ס"ק יח). ואמצעית מותרת על שניהם, היות ששניהם משתמשים בה רק דרך אויר.

¹⁴ או"ח שעוב, מקורות - רש"י (פ"ה ב', ד"ה מי). ריטב"א (פ"ה ב', ד"ה כשורה). רשב"א (עבוה"ק, בית נתיבות, ג, ט). רבינו ירוחם (אדם וחווה, נתיב יב, חלק טו).

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב שלום אולתן בן הרב ישראל זצ"ל

שני בתים משני צידי רשות הרבים זריקה מזה לזה

(פ"ה ב') **איתמר**, שני בתים משני צידי רשות הרבים -

(4) רבה בר רב הונא אמר רב: אסור לזרוק מזה לזה.

(2) ושמואל אמר: מותר לזרוק מזה לזה.

ומוקי לה כגון דמדלי חד ומתתי חד. זימנין דמגנדר ונפיל ואתי לאיתויי¹⁵.

שיטות הראשונים

שני בתים משני צידי רשות הרבים, זריקה מזה לזה: כאשר שני הבתים שווים, לכולי עלמא מותר לזרוק מזה לזה¹⁶.
וכתב הרמב"ם דוקא שיש ביניהם עירוב¹⁷. וכן פסק השו"ע¹⁸. וכשאינם שווים, לדעת רב אסור, וכן פסקו **ספר העיתים,**
הרמב"ם והרא"ש. וכן פסק השו"ע¹⁹.

זריקת כלים הנשברים: כתב הרמב"ם על פי משנה וגמרא להלן, צ"ח ב', "ואם היו זה למעלה מזה, ולא היו בשוה -
אסור לזרוק בגד וכיוצא בו, שפא יפל ויביאנו; אבל כלי חרס וכיוצא בהן - זורק". וכן פסק השו"ע²⁰.

שולחן ערוך

(או"ח, הלכות שבת, סימן שנג)

א. שני בתים בשני צידי רשות הרבים והם של אדם אחד, או של שנים וערבו, אם שניהם שווים מתר לזרוק מזה לזה;
ואם אחד גבוה מחברו, אסור לזרוק מזה לזה אלא אם כן הם כלי חרס וכיוצא בהם שאם יפלו ישברו. במה דברים
אמורים? ברשות הרבים עוברת ביניהם, אבל אם הייתה כרמלית עוברת ביניהם מתר בכל גונא.

¹⁵ אחד גבוה ואחד נמוך, שמא יזרוק מן הנמוך לגבוה ולא יגיע, ויפול לרשות הרבים. ולשמואל דאמר מותר, לא קשיא דידיה אדידיה,
דאמר אדם אוסר על חברו דרך אויר, דברשויות דאורייתא שמואל מודי (כמבואר בגמרא, פ"ה ב'). על פי רש"י.

¹⁶ וכתב המשנ"ב (ס"ק ג, על פי המג"א) דדוקא למעלה מעשרה טפחים, דהוי מרשות היחיד לרשות היחיד דרך מקום פטור; אבל למטה
מי' אסור (כמבואר ברמב"ם הל' שבת, פ"ג הלכה טז).

¹⁷ וכן הדגיש רש"י "שני בתים של אדם אחד".

¹⁸ או"ח שנג,א. ואמנם המג"א (ס"ק א) כתב דלמאן דמתיר להחליף ברשויות דרבנן דרך מקום פטור (עיין לעיל, ע"ז א', בסוגיא דטלטול
בראש הכותל כשאין בו ד' טפחים) א"כ גם כאן יכול לזרוק מבית לבית **אפילו אם לא עירבו ביניהם** עירובי חצרות (שאסורים רק
מדרבנן להוציא מזה לזה), כיון שמוציא דרך אויר מקום פטור (על פי המרדכי, הובא לעיל שם, שלמאן דמתיר ברשויות דרבנן
להחליף דרך מקום פטור, אפילו בדנח). **אבל הגר"א ורבים מהאחרונים מפקפקים בזה, ומצדדים כרשב"א** (הסובר שכשנח, לכולי
עלמא אסור). ראה ביה"ל (שנג,א, ד"ה וערבו).

¹⁹ או"ח שנג,א. מקורות - העיתים (ס"ל רד). רמב"ם (הל' שבת טו,ח). רא"ש (ס"ל ד).

²⁰ או"ח שנג,א. מקורות - רמב"ם (הל' שבת טו,ח).

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב שלום אולתן בן הרב ישראל זצ"ל

מקומות הראויים להניח עירוב ושיתוף

(פ"ה ב') **משנה:** הנותן את עירובו (עירובי חצרות) בבית שער (שבחצר), אכסדרה (מקורה בלא מחיצות), ומרפסת, אינו עירוב (שאינו מקום דירה, ועירובי חצרות צריך ליתן בדירה). והדר שם אינו אוסר עליו (ואין צריך ליתן את הפת, שאינה דירה).

(המשך **משנה:** אבל הנותן עירובו בתוך) בית התבן²⁴, ובית הבקר, ובית העצים, ובית האוצרות, הרי זה עירוב. והדר שם אוסר (שכל אלו ראויים לדירה).

אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת: כל מקום שאמרו הדר שם אינו אוסר (שאינו דירה), הנותן את עירובו אינו עירוב (חצרות). חוץ מבית שער (בחצר) דיחיד. וכל מקום שאמרו חכמים אין מניחין בו עירוב (שאינו דירה), מניחין בו שיתוף. חוץ מאוויר מבוי (שאינו משתמר)²².

אמר רב יהודה אמר רב: בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום, פת שעל השלחן סומכין עליה משום עירוב. ואמרי לה משום שיתוף.

אמר רבה: ולא פליגי, כאן במסובין בבית, כאן במסובין בחצר.

שיטות הראשונים

הנחת עירוב בבית שער: דעת רש"י, **תוספות**, **רשב"א**, **ורא"ש**, דמניחים עירוב בבית שער דיחיד²³. ומתניתין דהנותן עירובו בבית שער אינו עירוב, מיירי בבית שער דחצר דרבים. ודעת הרמב"ם שאפילו בבית שער דיחיד אינו עירוב. **והרי"ף** סתם הדברים²⁴. וכן **השו"ע**²⁵.

²¹ **רש"י** (ד"ה והדר שם) ביאר שמדובר **שהשאל** בעל הבית בית התבן שלו לאחר לדור שם, ואוסר עליו בחצר, הואיל ופתוח לחצר. אמנם **רבינו יהונתן** (ד"ה בית התבן) פירש שאם הניח עירובי חצרות בבית שבחצר שהוא מיוחד לאצור שם תבן או בהמותיו, הרי זה עירוב שהרי ראוייה לדירה הוא, ובית מקרי. והדר שם בבית העשוי לתבן, והוא עשוי מענפי אילנות ומקנים, כלומר שאינה בית של קבע, אפילו הכי בית מיקרי לכל דבר, ומי שאוכל שם אוסר על בני חצר אע"פ שאינו ישן ושוכב שם, דמקום פיתא גורם (ע"ג א'). וכן מבואר מפסק **הרמב"ם** (עירובין פ"ד ה"ח).

²² **עירוב משום דירה** (לעיל, מ"ט א'), דמערב להו לבתי דירה כאילו כל בני הבתים דרין כאן; **הלכך אי לא חזי לדירה, לא מצי שרי**. אבל שיתוף לאו משום דירה הוא, דהא לא בתים שייכי ביה אלא חצירות, הלכך לאו דירה בעינן, אלא **מקום המשתמר** כגון חצר; אבל אויר דמבוי לאו משתמר הוא. רש"י.

²³ וראה מה שהתבאר לעיל, סו"פ הדר, ע"ה ב', בסוגית בית שער דיחיד.

²⁴ הרי"ף השמיט מימרא דרב יהודה בר שמואל בר שילת, ולא כתב אלא המשנה כצורתה, שהנותן את עירובו בבית שער אינו עירוב, והדר שם אינו אוסר עליו, ולא חילק בין בית שער דרבים לבית שער דיחיד. אמנם **הגר"א** (או"ח שס"ג, ס"ק י) **ביאר שגם דעת הרי"ף שאפשר להניח עירוב בבית שער דיחיד**. ומה שהשמיט הרי"ף דין בית שער דיחיד (שלמרות שהדר שם אינו אוסר, המניח שם, עירובו עירוב), משום שסובר שדין זה הוא דוקא לשמואל, לעיל ע"ה ב', הסובר בית שער דיחיד שמהי בית שער, ואינו אוסר. וכיון שהלכה כרבי יוחנן שבת שער של יחיד אוסר, אין צריך להשמיע שהנותן שם את העירוב, עירובו עירוב (וראה עוד להלן בהערות על הרמב"ם).

²⁵ או"ח שס"ג, וכתב בביה"ל (ד"ה לאפוקי) שנמשך בזה המחבר אחר דעת הרמב"ם שפסק שאפילו בבית שער דיחיד אין מניחים. אמנם **בביאור הגר"א** (ס"ק י) **משמע דדעת המחבר גם כן כשאר הראשונים הסוברים שמניחים עירוב בבית שער דיחיד**. וראה ב"י

הגיליון מבוסס על ספרי "נתיבי הלכה" על מסכתות הש"ס:
בהסכמת הרבנים הגאונים: הרב שריה דבליצקי זצ"ל,
ויבדלחט"א הרב אשר וייס
והרב שריאל רוזנברג שליט"א.
הארות והערות יתקבלו בברכה.

בעזה"ש"ת
טו חשוון תשפ"א
מסכת: עירובין | פרק: ח | דף: פ"ה

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב שלום אולתן בן הרב ישראל זצ"ל

שיתופי מבואות בחצר שבמבוי: פירש רש"י כל שכן אם הניח השיתוף בבית דעדיף טפי. וכתב הרא"ש שכן משמע בירושלמי²⁶. וכן דעת הרמב"ם, הראב"ד, הרשב"א והמאירי. ודעת ר"י דכולה מילתא דווקא; עירובי חצרות בבית שבחצר, ושיתופי מבואות דווקא בחצר שבמבוי ולא בבית, משום דבחצר מינכר טפי לשם שיתוף, דשייכא טפי למבוי וקרובים תשמישם דמבוי זה לזה²⁷. והשו"ע²⁸ פסק כרוב הראשונים.

שולחן ערוך

(או"ח, הלכות שבת, סימן סו)

ג. הבית שפניחים בו הערוב אינו צריך לתן פת. ואין צריך שיהיה בערוב שוה פרוטה. ואין מניחים אותו בחצר, אלא בבית שראוי לדירה, לאפוקי בית שער, אכסדרה ומרפסת...

(או"ח, הלכות שבת, סימן שפו)

א. אסרו חכמים לטלטל מן החצרות למבוי, והתירוהו על ידי שתוף שגובין פת או דבר אחר ממניי מאכל מפל חצר וְחָצֵר וְנוֹתְנִים אוֹתוֹ בְּאֶחָד מִן הַחֲצוֹת וְאֵנוּ רוֹאִים כְּאֵלוּ פְתוּחַ כֹּל הַמְּבוּי לְאוֹתוֹ חָצֵר. וּמִפְּנֵי שְׂאִינוּ אֶלָּא לְשִׁתְּף הַחֲצוֹת, יְכוּלִים לְתַנּוּ בְּאוֹר הַחֲצֵר אוֹ בְּבֵית שְׂאִין לוֹ אֲרַבַּע עַל אֲרַבַּע. וְאֵינוּ צָרִיךְ לְתַנּוּ בְּבֵית, רַק שְׂיִהְיֶה בְּמִקוֹם הַמְּשִׁתְּמֵר הֵילֶכֶף אֵין נוֹתְנִים אוֹתוֹ בְּאוֹר הַמְּבוּי. (ועין לעיל סי' שס"ו)

²⁶ (או"ח סי' שע) שהאריך בזה (לפרש דברי הרמב"ם שלכאורה סותרים לסוגית הגמרא). מקורות - רש"י (ד"ה חוץ). תוספות (ע"ה ב', ד"ה ורבי יוחנן). רא"ש (פ"ו סי' כב, תירוץ ב'). רשב"א (סו"פ הדר, ח"ל ע"ה ב', ד"ה מר סבר). רמב"ם (הל' עירובין א, טז).
²⁷ דבפרק הדר (סוף הלכה ח') גרסינן: פשיטא עירוב צריך בית. שיתוף מהו שיהא צריך בית? מילתא דשמואל שיתוף צריך בית. ומסיק רבי אבהו בשם רבי יוחנן, שיתוף נותנו בין באויר חצר, בין באויר מבוי (וביאר הקרבן נתנאל, אות ג, שעל כרחק אויר מבוי הכוונה לחצר העומדת באויר המבוי, ולכן גם אויר חצר, היינו בית העומד באויר החצר). רא"ש (סי' ו).
²⁸ מקורות - רמב"ם (עירובין א, יז); רשב"א (עבוה"ק, בית נתיבות, שער ד, סי' ה, וכן בח"ל ע"ג ב'); מאירי (כאן, ולעיל ע"א ב'); ראב"ד (הובא ברשב"א ח"ל ע"ג ב'). ר"י (הו"ד לעיל, ע"ב א', תוספות סוד"ה בפת).
²⁹ או"ח שפ"א. וזה לשונו: ומפני שאינו אלא לשותף החצרות, יכולים ליתנו באויר החצר, או בבית שאין בו ארבע על ארבע. ואין צריכין ליתנו בבית, רק שיהיה במקום המשתמר. וכתב בביה"ל (ד"ה ואין צריכין) מלשון זה משמע דיכול ליתן שיתוף בבית. ודלא כתוספות.